

MIÉRT NEM MŰKÖDIK SOK KERESZTÉNY HITE?

Fábián Attila élőben elhangzott tanításának nyers szövege
Budapest, 2021. 05. 09.

Isten hozott benneteket! Jó helyen vagytok. Az Úr szólni fog a ti szívetekhez, és betölti azt a szükségét, amiért jöttetek. Sőt, úgy hiszem, hogy sokkal többet fogtok kapni, mint amiért idejöttetek ma. A mi Istenünk mindig többet ad. Halleluja!

Lapozzunk a Zsidókhöz írt levél 12. fejezetére, az első két verset olvassuk.

Zsidók 12,1–2.

1. Annakokáért mi is, akiket a bizonyságoknak ily nagy fellege vesz körül, félretéve minden terhet és a megkönyékező bűnt, kitarással fussuk meg az előttünk levő küzdőtér.

2. Nézvén a hitnek fejedelmére és bevégezőjére Jézusra, aki az előtte lévő örömért keresztet szenvedett, nem tekintvén a gyalázatot, és az Isten királyi székének jobbára ült.

Ebben a két igeversben a hitünk működésének egyik alapját láthatjuk. Ahhoz, hogy a hited, a bibliai értelemben vett, Isten Igéjén alapuló hited működjön, ahhoz szükséges, hogy az elméd egy irányba nézzen, ne pedig kettő vagy több irányba. Nem mindegy, hogy min van a tekinteted, min van a figyelmed, a körülményeken, a látható dolgokon, az érzékelhetőkön, vagy pedig Jézuson, és azon, amit Ő mond, az Ő kijelentett Igéjén, az Ő vezetésén van a szemed. Ez meghatározza azt, hogy mely irányba működik, vagy mely irányba mozdul el az, amiben hiszel, mert vagy működőképessé teszed a hitedet, vagy pedig lenullázod, magad alatt vágod a fát, hogy így mondjam. Mert azt mondja itt az igevers: hogy nézvén a hitnek fejedelmére és bevégezőjére, Jézusra. Az előtte lévő igeversben azt olvastam, hogy egy küzdőtér az életünk. Ahol bizonyságok nagy fellege vesz körül, a mennyből néznek ránk sokan, itt a testvérek közösségében vagyunk, és meg kell futnunk, meg kell harcolnunk azt az utat, azt a pályát, amire elhívattunk. Ezekben vannak nehézségek, vannak könnyű dolgok, de mindenféleképpen egy futáshoz hasonlítja Pál apostol ezt a hitéletet. Azt mondja, hogy miközben futunk, azaz miközben a hitünket gyakoroljuk bármiben, egy dologra kell figyelniünk. Nem arra, amit a világ mond neked. Nem arra, amit te gondolsz abban a helyzetben, vagy arról a helyzetről, hanem arra kell figyelniünk, amit Isten mond. Azt mondja itt szó szerint: Nézvén a hitnek fejedelmére, és bevégezőjére, Jézusra. Nagyon sokan itt elrontják. Eltévesztik, és csodálkoznak, hogy miért nem működik a hitük. Ezért a mai tanítás címe: *Miért nem működik sok keresztény hite?* Nem azért, hogy megítéljek, elítéljek, vagy megszóljak, kárhosszassak bárkit is, mert nem az én feladatom és dolgom, hogy méricskéljem kinek-kinek a hitét. Az én dolgom az, hogy a saját hitemmel foglalkozzak, nem a másikkal.

Ugyanakkor ez a tanítás segítségedre lesz akkor, ha bölcs vagy. Segítségedre lesz a mai alkalom akkor, ha hajlandó vagy arra, hogy megváltoztasd az elképzeléseidet, a gondolataidat, azt a rendszert, amiben az elméd folyamatosan, egész héten benne örül. Ha hajlandó vagy őszintén szembenézni magaddal, hajlandó vagy levetni azt az álarcot, azt a fajta képmutatást, amivel saját magadat becsapod időnként, akkor eredményes hitéletet tudsz élni. Ha nem vagy hajlandó erre, akkor lehetsz igazából jószívű, hűséges, gyülekezetbe járó, tiszta szívű ember, mégsem fog működni úgy, ahogy szeretnéd, és mégis gyenge leszel. Van a gyülekezetünkben is, országosan is, világviszonylatban is nagyon sok becsületes, jó szándékú, tiszta szívű, és mondhatni erkölcsös hozzáállású keresztény testvérünk Krisztus Testében, mégis gyengék. Mégsem tapasztalják meg azt az erőt, azt az áttörés sorozatot, és mégsem tudják birtokba venni mindazt, amit Jézus megszerzett a számunkra, mert valahol elcsúszott a dolog. Megtapasztalják kisebb-nagyobb mértékben Isten kegyelmét, főleg az elején, amikor közeli kapcsolatba kerülnek egy gyülekezettel. Krisztus testében az Úr valóságos jelenléte, az Ő irgalma, kegyelme, nagy dózisban árad ránk, és megtapasztaljuk, hogy milyen az, amikor Ő valóságosan megérint, akár fizikailag is. Aztán ahogy telnek a hetek, hónapok és évek, évtizedek, azt vesszük észre időnként magunkon, hogy hitben állok, de mégsem úgy működik körülöttem az

életem, mint ahogy az meg van a Bibliában írva, ahogy Isten megígérte. Többek között azért lehetséges ez, mert becsapjuk saját magunkat. Mert amiről azt gondoljuk, hogy hit, az igazából nem hit, csak egy hamis hit.

Szeretnék ma erről beszélni, ami provokálni fog téged. Egy kicsit az érzelmeidet zavarni fogja. Lehet, hogy úgy fogod érezni egy-két mondatomnál, hogy most kiszemeltelek téged, és ez most ellened szól. Nem! Ne engedd meg az elmédnek, hogy ezen agyaljál, mert ez a te érdekedben van! Időnként újra és újra szembesülnünk kell önmagunkkal, de leginkább azzal kell szembesülnünk, amit a Biblia mond rólunk. Ha valami nem jól működik az életünkben, akkor a hiba nem Istennél van. Nem Ő tévesztett. Nem Ő rontotta el. Nem Ő ment el szabadságra. Ha valamivel kapcsolatban úgy gondolsz, hogy hitben állsz és vársz, akkor azt mondom, hogy halleluja, legyél kitartó, állj meg szilárdan! Tanítja a Biblia, hogy mindent elvégezvén megálljatok. Sokszor, amikor hitben állunk, nem mást teszünk, mint megállunk azon az ígéreten, azon a bevégzett tényen, amit az Ige kijelentett rólunk, és elváró hittel vagyunk, hogy az bekövetkezik. Ennek vannak mutató jelei, hogy mi valóban hitben állunk.

De a hamis hitnek is vannak mutató jelei. Amikor önmagunkat becsapjuk. Amikor másokat akarunk becsapni. Mert magunkról azt a képet akarjuk mutatni, hogy mi milyen hitemberek vagyunk. Fontosabb a számunkra, hogy ez a kép éljen a másokban, mintsem az, hogy őszintén szembenézzünk magunkkal, és azt mondjuk, hogy kiigazításra van szükség. Tudod, amikor rettegszben, félelmekben, aggodalmaskodásban, depresszióban vagy, akkor nem vagy hitben. Amikor örömben, békességben vagy, amikor elvárásban vagy, akkor nagy valószínűséggel hitben állsz. Amikor nemtörődöm, amikor keményfejű módon állsz az élet dolgaihoz, a kihívásokhoz, akár a nehézségekhez, és megrántott vállal azt gondolsz, hogy hitben vagy, mert nem foglalkozol azzal a körülménnyel, akár tünettől, akár betegséggel, akár anyagi dolgokkal, mert azt gondolsz, hogy az a hit, hogy letagadod azt, ami körbevesz téged, akkor becsapod magad! Aztán egyre rosszabbá válik a helyzet, egyre kiábrándítóbb, egyre fájdalmasabb, és keresed, hogy Uram, most akkor mi van? Miért nem működik a számomra? Miért nem jött már el a gyógyulás? Miért nem jöttem már ki a húsz éve tartó adósságomból? Miért nem álltak már úgy helyre az emberi kapcsolataim, ahogy sok mindenki másnak? Mi a baj? Hol rontottam el? Pedig én annyira hiszek! Úgyhogy ezt fogjuk a mai napon boncolgatni. Szükségeitek van erre? Amen.

Azt tanítja a Biblia, hogy a hit nem egy választási lehetőség. Az egy követelmény. Mert lehetetlen Istennek tetszeni hit nélkül. Lehetetlen! Ezt tanítja a Zsidókhhoz írt levél. Ez nem a lusta embereknek való a hit. Azt gondolják sokan, hogy hitemberré válhatnak úgy, hogy nem tesznek erőfeszítéseket. Nem tesznek munkát abba, hogy a hitüket építsék, táplálják, növeljék. Tudjuk azt, hogy hit nélkül nem kapsz választ az imáidra. Nem tudod elfogadni Istentől a dolgokat, nem tudsz győzedelmes lenni, és lehetetlen is tetszeni neki. De van egy vallásos kép keresztényekben, azokban, akik már sok éve járnak gyülekezetbe. Ez a vallásos kép arról szól, hogy vannak bizonyos cselekedetek, amiket nekem cselekednem kell, és akkor az egyenlő a hittel. Ezt teszem, ezt mondom, azt teszem, azt mondom, ezt így csinálom, azt úgy csinálom, és akkor az azt jelenti, hogy hitben állok. Nem veszek róla tudomást, és akkor hitben állok. De ez nem egyenlő a hittel! A Biblia határozottan felszólít, hogy a hit egy cselekvő hit. A cselekedeteidet a hited alapján az ellen kell irányítanod, ami megtámadott téged. Ha megtámad valamilyen betegség tünet, ha valamilyen fájdalom éri a testedet, akkor nem egy vállrántással intézzük ezt el, hogy majd csak kijövök belőle, mert én hitember vagyok, hanem ellene mész. A hit megragadja azt. A hit legyőzi azt. A hit torkon ragadja az ellenséget, és a lába alá veti. Ezt megcselekszi a szavaival, a tetteivel, a gondolkozásmódjával, és ellenáll neki. Nagyon fontos.

Nagyon sokszor a hitünket úgy cselekedjük meg, hogy ellenállunk dolgoknak. Álljatok ellene az ördögnek, és elfut tőletek! Mikor fut el az ördög tőletek? Ha ellenálltok. Ha hamis tanításokkal azt tanították neked, hogy a betegség Isten ajándéka, és el kell fogadnod, akkor

nem fogsz ellenállni az ördögi dolognak, és nem is fog elmenni. Ha attól teszed függővé a gyógyulásodat, vagy a gyarapodásodat, vagy a békességedet, hogy attól függ, mi Isten akaratja: ha ezt akarja, ez lesz, ha azt akarja, az lesz, de Isten Igéjében ki van jelentve az Ő akarata sok mindennel kapcsolatban. Ő nem használ fel érted vagy ellened olyan dolgokat, amiket Jézus a golgotai keresztnél már legyőzött érted. Ő nem használja a sátán betegségeit, és a szegénységeit, és a kilátástalanságait, és a depresszióit azért, hogy téged elvigyen egy magasabb szintre. Isten nincs korlátozva arra, hogy az ördög munkáit használja a te érdekedben. Neki ezernyi más jó eszköze van arra, hogy téged felemeljen, és előre vigyen. De ebben neked van felelősséged. Ellen kell állnod az ördögnek, hogy elfusson tőled! Amikor nem-törődöm módon megrántod a válladat, az nem ellenállás, az felelőtlenység! Semmi köze a hithez. Egy hamis hit, egy olyan hit, ami nem működik. Vannak, akik azt mondják, hogy hitben állnak, de mégsem működik a számukra, és igazából nem történik semmi. Az az igazság, hogy olyan ember nincs a földön, aki azt mondja, hogy ő Istenben bizik, és mégis megszegényülne. Istenben hisz, valódi, bibliai, isteni hitben áll, és hogy az ne működne a számára. Mert mindenki számára működik, mert Isten nem vall kudarcot. A Szent Szellem nem vall kudarcot. Isten Igéje soha nem vall kudarcot. Ha valami miatt kudarcot vallunk, akkor lehetséges, hogy valamit ki kell igazítanunk magunkban, a gondolkozásmódunkban.

Nagyon sokszor sokkal könnyebb azt követni, amit mi gondolunk dolgokról, nem pedig azt, amit Isten gondol róla. Az elménkben a képek, a gondolkodás sémák megújításra várnak. Azok az elképzelések, azok a hozzáállások, az a mentalitás, az a fajta látásmód, ami bennünk van Isten nélkül, az nem elegendő ahhoz, hogy elérjük azt a célt, amit Ő adott nekünk. Nagyon nehéz időnként az elménket rávenni arra, hogy felhagyjon azzal a gondolkozásmóddal, amit végez. Mert szokásunkká vált már, hogy így gondolkozunk, hogy úgy reagálunk dolgokra. Szokásunkká vált már, hogy ha reggel felkelünk, és kapar a torkunk, akkor elkezdünk panaszkodni és nyafogni, hogy jaj, már megint! Szokásunkká vált, amikor kapunk egy nagy csekket, hogy ó, mekkora csekket kaptam! Miből fogom ezt kifizetni? Szokásunkká vált, mikor esik az eső, jaj, milyen rossz idő van!

Egyszer egy kisfiú azt mondta, mikor az anyukája panaszkodott, mentek az óvodába, de hát anya, a virágoknak olyan szép napja van most az eső miatt, mert meg vannak öntözve! – és az anyuka elszégyellte magát. Így is lehet gondolkozni. Úgy is lehet gondolkozni, hogy a felhők fölött mindig süt a nap, és mindig eljön a napsütés. Ugye, azt szeretjük, az esőt meg nem szeretjük? Ha nem lenne eső a földön, kihalna az emberiség. Ez csak egy példa, de sok mindennel kapcsolatban így gondolkozunk, hogy be van állítva az elménk valami negatív dologra. Ő, már megint felment a lázam! Már megint elszállt a cukorszintem! Jaj, érzem, hogy a vérnyomásom! És jaj, jaj, jaj, és aggódunk, és aggódunk ahelyett, hogy foglalkoznánk vele, hogy ellene mennénk, hogy keresnénk Igét, amire ráállva hatalmat gyakorolhatnánk. Hogy változást érzünk el a testünkben. Flegmák vagyunk, és azt hisszük, hogy ez a hit. Ő, majd Isten megoldja! Isten megoldja valóban, a hitválaszként megoldja. Neki szükséges valami tőled, belőled, amire Ő válaszként cselekedhet az életedben. Ez pedig a hit! Ő megtette már, és oda adott mindent neked Krisztusban. Ő a részét megtette, most neked kell valamit tenned. A hiteddel ki kell nyúlnod, és azt kell mondanod, hogy hiszem ezt, elfogadom ezt! Halleluja! Köszönöm Atyám! Erre Isten tud egy válaszreakciót adni. Közeledjete Istenhez, Isten is közelíteni fog hozzátok. Erről szól a hitélet.

Amikor valami problémába kerülsz, valami bajba kerülsz, nem a szomszédot kell megkérdezni, hogy mit csinálj, kérhetsz tanácsot persze a pásztorodtól is. De megkérdezed-e az Urat? Uram! Mit tegyek? Nem azt kell keresned, kutatnod első körben, hogy miért van ez, hogy kerülhetnél ebbe a helyzetbe, bár ez sem egy rossz dolog, ha napvilágra kerül előtted, hogy mitől van esetleg az a betegség a testedben. Lehet, hogy le kéne fogynod mondjuk tíz vagy húsz kilót. Lehet, hogy Isten készítésére, amit Ő már mondott neked húsz évvel ezelőtt, hogy sétálj sokkal többet, vagy biciklizzél, már cselekedned kellett volna az elmúlt húsz évben.

Engedelmeskedni kellett volna annak, amit Ő mondott. De te nem. Mentél a magad feje után. És van egy rossz gyümölcs, és akkor most próbálsz gyorsan hitbe kerülni. Smith Wigglesworth azt mondta, hogy amikor belekerültél a problémába, akkor már késő, hogy hitet szerezzél magadnak! A felkészülés a bölcs emberek egyik legfontosabb tulajdonsága. Hogy felkészítik a szívüket. Erőssé teszik magukat, hogy amikor majd jön a vihar, jön a nehézség, akkor ők erősen, szilárdan meg tudjanak állni. Amen! Ezek vagyunk mi. Akik a kösziklára építjük a házunkat.

Köszönjük Istennek az Ő nagy irgalmát, hogy egyikünk se tökéletes ebben, mégis itt vagyunk. Mégis megyünk előre. Halleluja! Jó az Úr!

Az önmagunk megtévesztése az egyik legnagyobb akadály abban, hogy a dolgok jól működjenek. Olyan könnyen tudjuk mondani a másakra, hogy ő nincs hitben és neki mit kéne tennie ebben a helyzetben. Olyan könnyen tudjuk osztani az észet! Ki az, aki jó ebben? Legyél őszinte! Neked ezt kéne csinálni, neked azt kéne csinálni, neked így kéne hitben járni, add át az Úrnak, legyen békességed! Ezt csináld, azt csináld, amazt csináld! Sokszor akkor is mondjuk ezt, amikor nem kérték, hogy mondjuk. Sokszor akkor is ezt tesszük, amikor nem vesszük észre, hogy erőszakosak vagyunk. Nem kellene a másokra ráerőltetni a saját látásunkat! Tudod, nem az a kérdés sohasem, hogy mi az, amit tudsz, hogy neked mi az, amiről megértésed van, ha valakivel foglalkozol, hanem mindig az, hogy ő mit tud elfogadni, ő milyen szinten van. Nagyon sokszor az elfogadás szintje attól függ, hogy mennyire vagyok őszinte. Mennyire vagyok hajlandó szembesülni azzal, ahol állok valóban. Mert amikor szembesülünk a hiányosságainkkal, tökéletlenségünkkel, alkalmatlanságunkkal, mindenféle dolgainkkal, a test dolgaival, az fáj. Fáj az egonak. Főleg akkor, amikor mások is tudomást szereznek erről, mert a bennük rólam kialakult kép rosszabbá válik, mint amit én szeretnék. A nagy büszkeségünk, a nagy egonk miatt sokszor megtévesztjük saját magunkat. Egy olyan képet mutatunk magunkról mások felé, és saját magunk felé, ami nem a valóság, nem az igazság, ami több annál, mint amilyen szinten állunk. Ezzel becsapjuk, és megcsaljuk saját magunkat.

Írja Pál apostol a Róma 12-ben, hogy senki ne bölcselkedjék följebb, mint ahogy kell bölcselkednie. Ha abban a tudatban vagy, hogy hitben állsz, és mégsem állsz hitben, tudod, abba bele is lehet halni! Van egy-két kedves, nagyon szeretett testvérünk, aki ma már az Úrnál van, mert olyan kemény volt a feje, mint a vasasztal. Nem akarunk testvéreket látni idő előtt elköltözni az Úrhoz! A megtévesztés szónak a jelentését ki fogjuk vetíteni. Így hangzik: hazugság, igazságként való elhitése valakivel, becsapás, csalás, rászedés, félrevezetés. Most nem arról beszélek, hogy valaki mást becsapunk, hanem az a személy mi vagyunk. Ha mást becsapsz, az egy borzasztó dolog. Ha saját magadat becsapod, az legalább olyan borzasztó dolog. Nem arról beszélek ma, hogy keresd magadban a hibát, hogy mit rontottam el! Semmiképpen ne kárhoztasd magad, semmiképpen ne ostorozd magad, hogy mennyi mindent eltévesztettem, elrontottam, hanem az, hogy őszintén nézz szembe magaddal! Megtévesztve lehetsz, amikor azt hiszed, hogy igazad van, és még sincs igazad. Hány és hány ember hajtogatja, fújja a saját maga igazát! Persze ránk is lehet mondani, mi is ragaszkodunk a saját igazunkhoz, amit mi igaznak vélünk. Azt írja a Biblia, hogy mindenkinek a saját igaza az igaz a saját szemei előtt. De vannak nyilvánvaló bibliai értékek, erkölcsi igazságok, amelyek a normát jelentik a számunkra, és mi ahhoz mérjük magunkat, nem a saját igazunkhoz.

A Biblia azt írja, hogy legyél tisztességes és becsületes, akkor legyél tisztességes és becsületes és ne magyarázd meg, hogy a hazugság milyen jó! Amikor becsapjuk magunkat, önmagunknak hazudunk, azzal mit teszünk? Megfosztjuk saját magunkat. Nem arról beszélek ma, hogy most elkezdjük kárhoztatni magunkat, hanem arról, hogy ha kell, akkor készek legyünk arra, hogy beismerjük, hogy valamit változtatnunk kell. Hogy valamit ki kell igazítanunk magunkban. Ha nincsenek ilyen kiigazítások az életedben újra, és újra, akkor belesüppedtél az önigazult vallásosságba. Nincs semmi, amire jobban kinyílt volna Jézus

zsebében a bicska, mint ez. Az önigazult, saját magam igazsága egy vallásos képmutatás. Úgyhogy, ha nincs változás az életedben, vallásossá váltál! De mi nem vallásosok akarunk lenni, hanem hívők, olyan hívők, akiknek a hitélete dinamikus, akik eredményeket érnek el. Mert a vallásosság beleragadt egy kerékvágásba, egy mentalitásba, egy hagyományrendszerbe, akár a gondolkozás szintjén is, és ezt mi nem akarjuk. Jézus nagyon keményen, nagyon határozottan a vallásosság ellen beszélt. Nem a vallásos ember ellen, hanem az effajta önbecsapás ellen. Vannak tiszta, jó szándékú keresztények, hívők a mi gyülekezeteinkben is, más gyülekezetekbe is, akik szeretik az urat, de nem hajlandóak változni. Nem hajlandóak megváltoztatni az elméjüket, a hozzáállásukat, minden úgy van jól, ahogy ők azt gondolják és a saját igazuk az igaz. Ilyenkor nem lehet mondani ezeknek az embereknek semmit, mert meg vannak győződve a saját igazukról. Amikor két, saját igazát hajtogató ember beszélget, akkor azt hogy hívják? Vitatkozásnak. De a Biblia több helyen felszólít, hogy ezt nem, ezt kerüld el! Okos enged, szokták mondani. Ezért van az többek között, hogy igazán bölcs emberek nem reagálnak bizonyos dolgokra, amik érik őket. Van egy csomó levél, üzenet, telefonhívás, mindenféle jó dolog, amivel megtalálnak, megkeresnek minket. Sok mindenkivel beszélgetünk, sok mindenkinek, ha tudunk, segítünk, sok mindenki segít nekünk is. De vannak emberek, akiknek a levelére sem reagálunk. Kommentekre nem reagálunk, megkeresésekre sem reagálunk, mert vannak, akit csak az érdekel, hogy elmondhassa a véleményét, hogy elmondhassa a saját igazát, nem érdekli a másik oldal, és mi nem állunk le vitatkozni velük. Ámen! Természetesen ezért megkaptuk: Nem jár szeretetben, még arra sem méltat, hogy válaszoljon nekem! Mi inkább Isten Igéjére reagálunk és Isten Igéje alapján reagálunk, nem fogunk vitatkozni senkivel. Ha valaki nyakas, makacs és a saját igazát akarja csinálni, tegye, szabad döntése, választása van mindenkinek. Úgyhogy ha most valaki néz minket és nem reagáltunk arra, amit írt, vagy azért van, mert elfelejtettük – bocsáss meg, ne haragudj, írdál még egyszer! –, vagy pedig nem akarok válaszolni. Valakinek például megírtam, aki megkeresett, hogy szeretne velem beszélgetni és mondtam neki, hogy én meg nem szeretnék vele beszélgetni és elmondtam, hogy miért nem. De a reakciója jó volt, mert azt mondta, hogy köszöni a kiigazítást, talán majd egyszer sor kerül rá.

Ha valaki csak azért keresi a társaságot, hogy az észts ossza neked, akkor fontold meg, hogy hogyan reagálsz rá! Csak Isten igazsága áll meg. Csak Isten igazsága áll meg, nem az enyém, nem a tied, nem a másé, Isten igazsága áll meg örökké! Ha a mai napon arról beszélünk, hogy a hitnek milyen mutató jelei vannak, akkor beszélünk kell arról is, hogy a hitelenségnek is milyen mutató jelei vannak. Nem célo, mondom újra, megítélni, kárhoztatni, leszólni senkit. Segíteni szeretnék, hogy ki tudjuk magunkat igazítani. Hadd beszéljek kétféle hitelenségről! Az egyik fajta hitelenség a tudatlanságból fakad, abból a fajta tudatlanságból, ami onnan ered, hogy a hit hallásból van, a hallás Isten Igéje által. Ha valaki nem hallja Isten Igéjét, akkor nem lehet hite, akkor tudatlan, nincs megértése, nincs rálátása. Ha nem hallotta az igazságot, hogyan lehetne akkor hitte? Pál apostol ezt jól kifejti a Római levélben: hogyan hihetne, ha nincs, aki prédikáljon, nincs, aki elküldve hirdeti az Igét? Hogyan lehetne mégis hinni, ha nincs ismeret, nincs tudás? Habakuk azt mondja, hogy elvész az én népem, mert tudomány, ismeret nélkül való. Ez egy fajta hitelenség, amivel a világ rendelkezik, mert keresztények nem hirdették nekik, vagy valaki nem jött el és nem mondta el nekik az igazságot.

Aztán van egy másik fajta hitelenség is, ami a hívőkben van. Egy példát hadd mondjak neked: ez a fajta hitelenség olyan, hogy az illetőt nem lehet meggyőzni semmiről, mert inkább ragaszkodik az elképzeléseihez, a saját dolgaihoz mintsem Isten Igéjéhez. Nem meggyőzhető sem az elméje, sem a szíve. Ilyenek voltak a zsidók a pusztában. Tudták nagyon jól, hogy Isten mit mondott nekik, tudták, hallották nem egyszer, nem kétszer. Még csak azt sem mondták, hogy soha nem fogunk bemenni a Kánaán földjére, de amikor ott volt a lehetőség, hogy Mózes kiküldte a tizenkét kémet, kettő jött vissza úgy, hogy igen, bemehetünk oda, igaz, hogy óriások lakják, de mi az Úrral legyőzzük őket! De volt tíz, aki nem arra nézett, amit

Isten beszélt hozzájuk, hanem arra, ami a körülmény, ami a látható, a félelmeik, a kisebbségi érzés, meg hogy mi sáskák vagyunk az ő szemükben. Annyira nem voltak meggyőződve Isten akarataról, hogy engedelmeskedjenek neki.

Hívők voltak, istenhívők? Mindegy szálíg! Hitetlenek voltak? Az a társaság, aki ellenállt Józsuénak és Kálebnak, mindegy szálíg. Hogy lehet keresztényként, hívőként hitelenségben lenni? Gondolkoztam ezen. Ne vádold magad, ne kárhoztasd magad és ne mondd magadról azt, hogy ó, én hitetlen, mert nem erről beszélek. Hanem arról, hogy annyi hited van, annyi működőképes hited van, amennyi megértésed van az Igéből, és amit megcselekszel az alapján, semmivel sem több! Ámen? Lehet kijelentésed a gyógyulásról, a gyarapodásról, a túláradásról, a bőségről és mindenféle áldásról, de ha nem cselekszel a hited alapján, akkor az a hit semmit nem ér, az nulla. Az engedelmesség sokszor a hit megnyilvánulása, és ezért van az, hogy sok keresztény, aki őszinte, becsületes, tiszta szívű, ugyanakkor mégis gyenge, mert engedetlen. Egyszerűen engedetlen. Nézd erre, nézd arra, nézd amarra és mindig keresi a könnyebbik utat. Ha Juliska néninek az a gyógyszer segített, akkor biztos nekem is az kell, én is azt akarom fölírni. De lehet, hogy neked nem arra van szükséged! Más hitét sem vehetjük alapul arra, hogy mi hogyan és miben hiszünk. A te hited semmi másra nem alapulhat, csak azon, amit Isten neked személyesen mondott. A te hited nem lehet abban, hogy Isten mit mondott neked, vagy Isten mit mondott a másoknak.

Vannak emberek, akik hitben állnak és gyümölcsözőek havi több milliós bevétellel kapcsolatban, vannak, akik hitben állnak sok mindennel kapcsolatban, amit kértek és működik is nekik, mert Isten vezetését követték, és megcselekedték azt, amit Isten mondott nekik. Neked le kell másolni őket? A hitüket igen, de a te hited alapja nem az, amit Isten nekik mondott, hanem amit neked mondott! Van a Bibliában példa erre, hogy valakinek Isten azt mondta, hogy úgy fog meggyógyulni, hogy elmegy a Jordánhoz és ott hétszer megfürdik. Hihetett ebben az az illető? Igen, mert Isten azt mondta neki. Működött a számára? Működött a számára. Meggyógyult? Meggyógyult. Ha te fölülpsz a repülőre, elmész a Jordánba és megfürdesz hétszer, a te számodra is működni fog? Nagy valószínűséggel nem. Miért? Mert Isten azt nem neked mondta. Ámen? Ezért nagyon fontos az, hogy az embernek legyen egy kapcsolata, egy közössége Istennel, és tudjon Tőle hallani. Mert ha nincs meg az Istentől való hallás, akkor a hited bizonytalan lábakon áll. Akkor a hited azon lesz, hogy a másik mit csinált, hogyan csinált, neki hogyan működött, és keresed, hogy vajon melyik lehetőséget válaszd magadnak, melyik kényelmes?

Tudod, meg lehet gyógyulni kézzel által, meg lehet gyógyulni a hit parancsszava által, meg lehet gyógyulni imádság által az otthonaitokban akár, ha néztek minket a YouTube-n. Egy vak ember úgy gyógyult meg, hogy Jézus leköpött a porba, sarat csinált a nyálából és belekente a vak ember szemébe. Így is meg lehet gyógyulni. Isten mit mondott neked, hogyan higgyél? Ha ez nincs meg, hogy mit tegyél te személyesen, akkor mi alapján hiszel? Ez a kérdés. Tedd fel ezt a kérdést magadnak is, hogy mi alapján hiszel? Én miért hiszek abban, amiben hiszek? Te miért hiszel abban, amiben hiszel? Mert Isten azt mondta neked valóban, vagy másolni akarsz valakit? Tehát egy olyan pont ez, amit ellenőriznünk kell magunkban, és itt jön a másik probléma, ebből fakad. Próbáljuk magunkról azt a képet mutatni, amikor nem vagyunk hitben, hogy de mi mégiscsak hitben vagyunk és ez így nagyon-nagyon nem jó. Így jutunk el oda arra a pontra, amitől Jézus óva intett minket, hogy ne csináljuk ezt, ne csapjuk be saját magunkat! Hogyan lehet az ember jó szándékúan képmutató? Hogyan lehet az ember jó szándékúan olyan „nem akarok becsapni mást, nem akarom becsapni magamat, de mégis csak mutatok magamról egy olyan képet, ami nem igaz”? Ez a megtévesztés. Sokszor ezt más emberekben könnyebben észrevesszük, mint saját magunkban. Olyan jók vagyunk abban, hogy az a másik milyen arrogáns, milyen nagyképű, hogy dobálja a szavakat! Te mit csinálsz? Néztél-e reggel tükörbe?

A megtévesztés az, amikor tudatában vagyunk valaminek, ami nem igaz, ami hazugság. Egy-két példán gondolkoztam ezzel kapcsolatban és eszembe jutott, amikor horgászni voltam egyszer, abban a tudatban voltam, miután bedobtam a horgot a vízbe, hogy a horog végén van csali, de nem volt rajta csali. Abban hittem, hogy jön a hal, bekapja, elhúzza és én halat fogok. Ebben a tudatban voltam, pedig hazugság volt, mert nem volt csali, nem volt mire ráharapjon a hal. Jóhiszemű voltam? Teljesen jóhiszeműen tettem. Be akartam magam csapni? Dehogy akartam becsapni saját magamat! Egyszerűen egy megtévesztésben voltam, vagy elfelejtettem csalit tenni rá, vagy ez a csali leesett, elúszott a giliszta. Aztán volt még egy másik példa, ami eszembe jutott, hogy elmentem boltba, előfordult ez nagyon sokszor, abban a tudatban, hogy van nálam pénz. Teljes jó szándékkal megpakoltam a kosarat, mentem oda a pénztárhoz, aztán fizetni kellett volna és hoppá, nincs nálam pénz! Szándékosan be akartam csapni magam? Meg akartam magam téveszteni? Dehogyis! Teljesen tiszta, jó hozzáállással voltam, én tényleg ki akartam fizetni! Én nem akartam ellopni az árut, csak nem volt mivel kifizetnem. Becsaptam, megtévesztettem magamat.

Le kell magunkat ellenőriznünk a hit tekintetében is, hogy van-e nálunk hit? Nehogy úgy menjünk a hit boltba vásárolni valamit, hogy nincs nálunk a fizetőeszköz, vagy nem igazi a hitünk, egy hamis hittel nem tudsz fizetni. Sokan nem szándékosan akarnak megtéveszteni másokat, és senki nem akarja szándékosan megtéveszteni saját magát. Az 1Timótheus levélre, ha lapozol, az 1,3–5-ben így szól Isten Igéje, az Egyszerű fordítás szerint fogom olvasni. Pál apostol szavai ezek az ifjú tanítványa felé, aki körülbelül ilyen húsz év körüli lehetett. Azt mondja neki:

1Timótheus 1,3–5. Egyszerű fordítás

3. Amikor Macedóniába utaztam, kértelek, hogy maradj Efezusban, mert vannak ott bizonyos emberek, akik téves dolgokat tanítanak. Figyelmeztessd őket, hogy ezt hagyják abba,

4. És ne foglalkozzanak kitalált történetekkel és a családjuk bizonytalan eredetével! Ezek a dolgok csak arra jók, hogy vitatkozzanak rajtuk, és Isten üdvözítő tervének megvalósulását nem szolgálják. Isten tervei ugyanis hit által valósulnak meg.

Itt álljunk meg egy pillanatra, azt mondja a Biblia, hogy Isten tervei, Istennek a dolgai, hogyan valósulnak meg, minél többet agyalok rajta, minél többet egyeztetek rajta, minél többet vitatkozok ezen más keresztényekkel? Nem, nem, nem, nem, nem. Sőt az Ige mondja, hogy kerülj az ilyen ostoba vitatkozásokat. Vannak drága keresztény testvéreink, semmi másról nem szól az életük, minthogy más keresztények tanításait, akár a miénket is kritizálják. Megkeresik azt, hogy mi az, amivel nem értenek egyet, hogy azt fölemeljék és mutogassák, mint a véres kardot. De nem erre vagyunk elhívva! Nekem nem tisztem az, hogy más gyülekezetek pásztorait, hívőit megszóljam, leszóljam. Titeket sem szólhatlak le, felétek viszont van felelősségem. Az Ige azt mondja itt, hogy Istennek a tervei hit által valósulnak meg. És figyelj, hogyan folytatja:

5. Azért mondom ezt, hogy a hívőkben felébredjen az isteni szeretet, amely a tiszta szívből, a jó lelkiismeretből és a képmutatástól mentes hitből fakad.

Hoppá! Ezt még egyszer, nagyon-nagyon szép. Azért mondom ezt, hogy a hívőkben felébredjen az isteni szeretet. Kikben ébredjen fel? A világban, ateistákban, az ellenségeinkben? A hívőkben felébredjen az isteni szeretet, amely a tiszta szívből, jó lelkiismeretből és a képmutatástól mentes hitből fakad. Egyet lapozz a Bibliádban és a 18–19-es verset olvasom:

1Timótheus 1,18–19. Egyszerű fordítás

18. Timóteus fiam, a lelkedre kötöm, hogy azok szerint járd el, amelyeket neked parancsolok. Emlékezz azokra a személyes próféciaikra, amelyeket még régen kaptál, támaszkodj ezekre, és harcold végig a hit nemes harcát!

Harcold végig a hit nemes harcát! Ezt húzd alá magadnak, karikázd be, emeld ki, írd ki magadnak a fürdőszoba tükörre, a hűtőre, a konyhaasztalra: Én végig harcolom a hit nemes harcát!

19. A hitben megállva és jó lelkiismerettel küzdj. Ugyanis vannak, akik nem tartották tisztán a lelkiismeretüket, s ezért a hitben hajótörést szenvedtek.

Ha ez az igevers igaz, márpedig igaz, akkor ezek szerint lehet a hitben úgy is harcolni, hogy az embernek nem jó a lelkiismerete. Mert itt arra szólít fel Pál, hogy a hitben megállva jó lelkiismerettel küzdj. Miért mondja ezt? Mert lehet nem jó lelkiismerettel is küzdeni, ugyanis vannak, akik nem tartották tisztán a lelkiismeretüket, ezért a hitben hajótörést szenvedtek. Ez a két igevers és az előző két igevers nagyon hasonló egymáshoz, a hitről és a jó lelkiismeretről szól és ezeknek az összefüggéseiről. Mindkét helyen arról is beszél, hogy vannak, akik eltévelyedtek a hittől, vannak, akik keresztyényként a fecsegésre, a vitatkozásokra adták magukat, a hiábavaló beszédre, haszontalan kifejezéseket használva egymást marják, falják. De ha meglátjuk az Igének a pozitív értelmét, akkor látjuk azt, hogy ha győztes életet akarunk élni, akkor tiszta lelkiismeretet kell megtartanunk. Tiszta lelkiismeretet kell megtartanod magadnak, mert így fog működni a hited! Hogyan lehet az embernek tiszta, jó lelkiismerete? Mi kell a jó lelkiismerethez? Ki tudja? A jó lelkiismerethez többek között az kell, hogy ne legyen benned vádlás, hogy ne vádold magad, ne kárhoztasd magad! Ha vádolod magad, ha kárhoztatod magad a hibáid, a tévedéseid, a rossz dolgaid miatt, ez a hitedet meggyilkolja. Tehát a jó lelkiismerethez kell az is, hogy ne vádold önmagad. Ha a szíved vádol ugyanis, akkor nincs bizodalmaid Istenhez, ezt írja az 1János levél, fel is olvasom a harmadik fejezet 21. versétől.

1János 3,21–23.

21. Szeretteim, ha szívünk nem vádol minket, bizodalmaid van az Istenhez;

22. És akármit kérjünk, megkapjuk tőle, mert megtartjuk az Ő parancsolatait, és azokat cselekszük, amik kedvesek Őelőtte.

23. Ez pedig az Ő parancsolata, hogy higgyünk az Ő Fiának, a Jézus Krisztusnak nevében, és szeressük egymást, amint megparancsolta nekünk.

Van még egy Ige, amit szeretnék itt felolvasni, ugyancsak Pál apostol intelmei, szavai az ifjú tanítványhoz:

2Timótheus 1,4–5.

4. Megemlékezvén a te könnyhullatásaidról, kívánván téged látni, hogy örömmel teljesedjem be.

5. Eszembe jutván a benned lévő, képmutatás nélkül való hit, amely lakozott először a te nagyanyádban Loisban és anyádban Eunikében; meg vagyok azonban győződve, hogy benned is.

Azt mondja itt a Biblia, hogy Pál apostol három generációt nevez meg úgy, hogy az ő hitük képmutatás nélküli. Ha ezt mondja, akkor bizonyára van képmutató hit is. Hallottál már a képmutató hitről? Ami azt mutatja magáról, hogy én hitben állok, azt mondja magáról, az a látszat, hogy én egy hitember vagyok, miközben belül egész más van. Belül csak a rettegés és a félelem. Mi kell ahhoz tehát, hogy az embernek jó lelkiismerete legyen? Többek között az is kell, hogy az ember ki tudja magát igazítani. Ha van valami, amit teszel és folytonosan teszed és tudod, hogy nem kellene azt tenned, akkor a lelkiismereted szól. És ha nem igazítod ki magad, akkor a lelkiismereted vádolni fog, hogy igazítsd ki magad. Ha tudod, hogy valamit, amit folyamatosan teszel, nem kellene azt csinálni, de te mégis csinálod, akkor nem lesz tiszta a lelkiismereted. Oly mértékben el lehet ezt a lelkiismeret hangot nyomni, hogy az ember tompává válhat már egy idő után és fel sem tűnik.

Egy ilyen szemet nyitó tanítás közben is azon gondolkozol, hogy vajon kinek szól ez a tanítás? Nekem biztos nem, mert én mindent olyan szuperül csinállok! Ugyanakkor, ha tudod valamiről, hogy csinálnod kellene, mert Isten azt mondta, tudod azt, hogy engedelmeskedned

kellene abban, amit Isten mondott neked, de nem teszed, az is a lelkiismereted ellen van. Ha azt csináld, amit Isten mondott neked, így lesz jó, tiszta lelkiismereted és így fog jól működni a hited. Ha nincs meg ez a fajta tiszta lelkiismeret, akadály van a hitednek, ezt nem én mondom, itt van leírva. Tiszta, jó lelkiismerettel csináld, amit csinálsz! Ha tiszta, jó lelkiismerettel osztod az ést a Facebookon és kritizálsz másokat és meg vagy róla győződve, hogy ez a helyes és ez a jó, ha szemrebbenés nélkül hazudsz és fel sem ismered, akkor eltompultál. Természetesen minden jelenlévő kivétel, nem rólatok beszélek, valaki másról. Itt Timótheus egyébként valami problémában, valami nehézségben, valami hitpróbában volt, mert azt mondja neki Pál apostol, hogy megemlékezek a te könnyhullatásaidról. Ez nem egy olyan könnyhullatás, hogy az ember örömeiben könnyet hullat, hanem valami nehézség, amin keresztül kellett mennie. Pál apostol bátorítja, támogatja, felemeli Timótheust azzal, hogy azt mondja neki, hogy kívánván téged látni, hogy örömmel teljesedjek be, meg vagyok győződve és eszembe jut, hogy benned képmutatás nélkül való hit van. Úgyhogy tartsál ki, ez csak időleges, keresztül fogsz jutni rajta, mert ez a hit téged keresztülvezet! Ez a hit megvolt a nagyanyádban is, az édesanyádban is, benned is megvan. Ez az, így tovább, ne add fel! Utána pedig elmondja, hogy vannak emberek, akik képmutató hitben vannak, és név szerint említi őket, hogy az ilyeneket meg kerüld el!

Nagy tanulság van ebben, hogy hogyan tudunk segíteni embereknek vagy hogyan nem? Kinek mondunk valamit, vagy kinek nem mondunk valamit? De neked képmutatás nélküli, azaz nem megjátszott hited van, hanem valami igazi, valami eredeti. Tehát ha ez igaz, egy kicsit elmélkedjünk ezen, akkor létezik hamis hit, létezik megjátszott hit, létezik egy hamisítvány, ami jelen lehet a gyülekezetben. Olyan világot élünk, ahol annyira nagyon fontos az, hogy mi a külsőség, annyira nagyon fontos, hogy hogy nézünk ki, annyira nagyon fontos, hogy mit mutatunk magunkról, annyira nagyon fontos, hogy a dolgok hogyan tűnnek, hogy mi a látszat, hogy mi a látható. Annyira nagy értéket képvisel a világban és sajnos keresztények életében is az, hogy mi az, amit az emberek gondolnak rólam? Mi az, amit az emberek látnak rajtam? Amikor van egy ilyen nagyon magasra emelt kép, hogy mi milyenek akarunk lenni, de nem vagyunk ott, ha magunkról azt a képet mutatjuk, hogy mi ott vagyunk, akkor becsapjuk magunkat. Mert annyira nagyon fontos nekünk, hogy a megítélésünk dicsőséges, csodálatos legyen, hogy senki rosszat rólunk még csak ne is feltételezzen! Ne is mondjon rólunk soha senki, semmi rosszat! Ugye? Az emberekben megvan az igény és a vágy arra, hogy elismerjék, hogy felemeljék, hogy szeressék, hogy megbecsüljék őket. Ezért időnként hajlandóak vagyunk arra, hogy mást mutatunk magunkról, mint amik valójában vagyunk, hogy többet mutatunk. Ez jelen van kiskorunktól kezdve. A kicsi gyerek nem foglalkozik ezzel. Őt nem érdekli, hogy mit gondol a szomszéd, anyu vagy apu. Aztán szépen beleneveljük, hogy jól kell viselkedni, előre köszönjél a bácsinak, a néninek, nehogy azt gondolja, hogy anyád nem nevelt meg rendesen.

Nehogy rossz jegyet hozzál az iskolából, mert mit mondanak az osztálytársad szülei rólam. Ugye? Még a gyerekeket is fölhasználjuk arra, hogy a saját imázsumk, a saját képünk valami fényes legyen. Valami szuper szellemiek vagyunk keresztényként, mi olyan hitben vagyunk, nekem nem lehet soha egy rossz napom, engem egy tünet soha még csak meg sem kísérhet, a tünetek úgy elkerülnek engem, hogy azt sem tudom, mi az, soha nem fáj a fejem, nem fáj a lábam, mert én hitember vagyok, én mindig boldog vagyok, én mindig kiegyensúlyozott vagyok! Lehet így élni, és lehet így hitben élni, és én hiszek abban, hogy így kellene, hogy éljünk mindannyian. De ha nem itt vagyunk, akkor ne mutassuk magunkról azt a képet, hogy ez így van, mert akkor saját magunkat csapjuk be, nemcsak a másikat! Mert meggyőződünk arról, hogy mi olyan hitben vagyunk, akkor biztosan olyan jól nézünk ki, akkor biztosan jól fog működni minden. De Isten nem erre válaszol, hanem az igazi képmutatás nélküli, tiszta lelkiismeretből fakadó hitre, amely őszinte, amely egyenes. Ámen.

Sokan vagytok, akik hitben álltok, akik kitartóak vagytok, megálltok az Isten Igéjén, az Úrnak a beszédén, azon, amit Ő mondott nektek. Meghallottátok a vezetést, hogy nektek mit kell tenni, kerestétek a békességet és megálltok a Kősziklán, és nem engeditek, hogy a vihar onnan titeket elmozdítson. Vannak, akik nem ezt csinálják. Vannak, akik mutatják magukról, hogy ők milyen gazdagok, miközben nincs semmijük, vannak, akik mutatják, hogy ők milyen szegények, pedig nagy gazdagságuk van. Tudod, hogy ez háromezer évvel ezelőtt is jelen volt? Salamon erről írt a Példabeszédekben, hogy mutatunk magunkról valami képet. Mintha állandóan az első randin lennénk, ahol mindig a legjobb formámat hozom, a legjobb mivoltomat, a legjobb ruhámat, a legszebb dolgomat teszem előre. Ne értsétek félre, természetesen legyél igényes, legyél tiszta, legyél becsületes, és ha elmész vendégségbe, akkor ne a legrosszabb oldaladat mutasd, ne vágd föl a konyhaasztalra a lábadat, mint otthon, hogy hát, így vagytok őszinte! Tudj viselkedni, természetesen! Azt hiszem, hogy értitek a lényegét.

Az a fontos nagyon sokszor, hogy mi az, ami látszik, az a fontos, ami látható. A Biblia azt tanítja, hogy a láthatók ideig valók, a láthatók azok mulandók, és a láthatatlanok az örökkévalók. A kérdés megint az, hogy nem kellene inkább arra fókuszálni, hogy mi az örökkévaló? Miért akarjuk magunkat mindig úgy mutatni a másoknak, hogy mi többek vagyunk? Többek vagyunk, mint ő. Ó, én nem vagyok olyan hitetlen, mint te! Ó, én hitben állok! Én olyan hitben állok, hogy gyógyszert sem veszek be! Nekem még az orvost sem kell fölhívnom sohasem, mert olyan hitben állok! Drága, keresztény testvéreink az Úrhoz költöztek így egy páran. Ha az Úr azt mondja neked, hogy ne menj el az orvoshoz, akkor ne menj el az orvoshoz! De ha az Úr azt mondja neked, hogy menj el az orvoshoz, akkor menj el az orvoshoz! Ennyi, hogy mit mondott az Úr neked. Amit hallottál Tőle, az lehet a hited alapja. Nem kell a másikat megítélni, nem kell a másikkal mérnünk magunkat. Egyiknek ebben van hite, a másikkal abban van hite. Írja Pál apostol a Korinthusi levélben, hogy nem te vagy az, akinek meg kell ítélned másnak a hitét. A saját dolgoddal foglalkozz! A saját életedet éld úgy, mert nem a másik életét éled, hanem a sajátodat. Elmúlik a világban minden, az a kép, amit a másik gondolt rólad, az elmúlik, nem érdekes. Te legyél őszinte! Ha kell, akkor igazítsd ki magad!

Mire tekint a világ? Állandóan csak arra, ami látható. A láthatatlan dolgok nem felfoghatók a világ számára. A látható jelenti a mindent. A világi embernek a mindene a látható, az, hogy mit mutatok magamról a Facebookon. Keresztények is naponta posztolják saját magukat, mutogatják magukat, persze a központi lényeg, hogy a dekoltázs minél jobban látszódjon, mert ez a fontos, ez az érték a számukra. De Isten előtt ez nem érték! Kit érdekel, hogy más mit gondol, hogy most feszül az a nadrág hátul vagy nem?! Nem kell magad így kitergetned másoknak! Mit vársz, mások elismerését? Istennek az elismerését akard! Arra vágyj, hogy Ő dicsőítse meg magát benned! Ő szeret téged így is, úgy is, de arra vágyj, hogy Ő megnyilvánuljon az életedben! Ehhez hit kell! Hit kell ahhoz, hogy ne vágyakozzunk emberek elismerésére. Ezek az emberek, eltévesztik a lényegét. Eltévesztik a lényegét, hogy az igazi fontos dologhoz ragaszkodjanak. Ezért ragaszkodnak a keresztények is hamis dolgokhoz, ha az javít a róluk kialakult képen. Képesek vagyunk arra, hogy ragaszkodjunk hitetlen, ostoba, bolond dolgokhoz, mert ez a rólunk kialakított képet magas szinten tartja. Nehogy már megtudja bárki is, hogy nekem be kellett vennem egy gyógyszert! Mert az a kép, hogy én vagyok, aki hit által mindig meggyógyul, akkor összeomlik egy-két emberben. Kérdés, miért van abban az emberben ilyen kép rólad?

Sok szolgálat a saját magáról kialakított képet úgy határozza meg, hogy ő a tévedhetetlen, ő a feddhetetlen, egy élő legenda, szinte egy félisten. Istennek olyan embere, aki mindig tökéletes, mindent jól csinál. De ez egy mítosz, a tökéletest úgy hívják, hogy Jézus! Úr Jézus Krisztus, és Ő annak ellenére használ minket, hogy nem vagyunk tökéletesek. Sőt, még alkalmasak se vagyunk, és ennek ellenére szeret minket és használ minket. Ez a lényeg, erre tekintis, hogy annak ellenére szeret és használ téged, amilyen vagy! Leginkább azokat tudja használni, akik saját megítélésük szerint alkalmatlanok, és képesek, hajlandóak őszintén

szembenézni ezzel, és letenni az életüket Istennek. Akik megengedik Istennek, hogy használja őket. Akik pedig olyan ügyesnek, okosnak, bölcsnek, alkalmasnak gondolják magukat erre, arra, amarra, azokat Isten nem tudja használni. Ilyenek voltak a farizeusok. A hit is annak tűnhet egyes emberekben, hogy az hit, de nem az, csak egy megjátszott hit. Ez egy képmutató hit, és ennek nem az a legnagyobb veszélye, hogy a másik mit gondol rólad, hanem az, hogy te mit gondolsz ezzel a dologgal kapcsolatban? Azt mondják emberek, hogy én hitben vagyok, de igazából nem. Ez egy nagyon nagy probléma, mert a hamis hit egyszerűen nem működik, működésképtelen. Erőltetjük és erőltetjük és próbáljuk, de nem működik. Vakarjuk a fejünket, hogy miért nem működik, hiszen én annyira hitben vagyok! Igen? Akkor vizsgálj meg magad, ellenőrizd le magad!

A hitnek is vannak mutatójelei, mint ahogy a hitetlenségnek is. Mi a hit első két legfontosabb jellemzője? Az, hogy örömben vagy. Vizsgálj meg magad, hogy örülsz, vagy el vagy keseredve? Békességben vagy? Mert a hitember békességben van. Halleluja! Mindegy, mi jön, én túl fogok rajta jutni. Ilyen mentalitású a hitember, és belül öröme van. Még ha kívülről könnyek is csorognak az arcodon, és lehet, hogy remeg a lábad, mert hatást gyakorol rád a körülmény, de belül örömben és békességben vagy. Olyan békességben vagy, amely minden értelmet felülhalad. Isten megőrzi a gondolataidat, mert nem aggódsz semmi felől. Vizsgálj meg magad, akár most! Örömben vagy? Békességben vagy?

A hit harmadik jellemzője, talán ez lenne a legfontosabb. Elvárod, hogy megtörténjen, amivel kapcsolatban hitben vagy? Ha nincs benned elvárás, nincs benned reménység. A pozitív elvárás, a pozitív reménység egy nagyon-nagyon jó dolog. Elvárod, hogy megtörténjen, vagy csak úgy reméled, mert nem lehet tudni, hogy mi fog történni? Olyan kilátástalan a helyzetem, te nem tudod, min megyek most keresztül, Attila! – siránkozol. Senkit nem akarok kigúnyolni ezzel. Bocsánat, ha így jön most ez elő! Nincs ezzel baj, ha így reagálsz felém, ez rendben van, ha te is látod azt, hogy milyen helyzetben vagy, mert így lehet segíteni. De ha rettegésben, félelemben vagy, a hangod remeg a kilátástalanságtól, és mégis azt gondolod magadról, hogy hitben vagy, akkor becsaptad magadat! Érted? Ne csapjuk be magunkat! Köszönjük Istennek az Ő nagy kegyelmét és a jóságát, hogy „feljebb, hogynem mint kérnénk, vagy elgondolnánk”, Ő szeret minket, és megáldott minket. Ha mindent a saját hitünk alapján kellene mindig, minden körülmények között elérjünk, akkor bajban lennénk időnként. Nagy az Ő irgalma! Legyen Ő az, aki kipótolja a mi hitünket! Halleluja! Ha valamely területen az életünkben nem vagyunk hitben, akkor azt akarjuk tudni! Akarjam tudni azt, hogy most hitben állok, vagy nem állok hitben. Nem érünk el addig eredményt, ameddig nem leszünk hitben, és én meg akarok változni! Nem tudom, te akarsz-e változni? Én jól vagyok úgy, ahogy vagyok, nekem nem kell, hogy itt most papoljál erről! Nem is tudom, kinek beszélsz? Mindig csak a mögöttem ülőnek szól az üzenet, Attila, egyszer nekem is prédikálhatnál! – gondolod most magadban.

Mindig másról szól, persze. Kell, hogy legyen bennünk annyi alázat, annyi őszinteség magunkkal szemben, hogy szembenézünk saját magunkkal. Az egyenes emberek megváltoznak, amikor meglátják ezt magukban. A büszke, felfuvalkodott, képmutató emberek nem változnak meg. Amikor szembesülünk azzal, hogy mégsem olyan fényes az életünk, vagy a dolgaink vagy az elképzeléseink vagy a hitünk, mint amit mi gondoltunk volna magunkról, akkor ez fájdalmat okoz. Önmagában ez nem baj. Ezzel rendszeresen szembesülünk. A kérdés, hogy mit kezdünk ezzel? Félrevezetjük magunkat, ha hamis hit van bennünk. A képmutatás sokszor a szavak és a tettek ellentétét mutatja. Mondok valamit, de nem úgy cselekszem, ezt a Biblia is, a pszichológia is és a szótár is képmutatásnak nevezi. Vagy pedig van valami nyilvános és nem nyilvános magatartásbeli különbség. Itt a gyülekezetben mutatok magamról valamit, itt a gyülekezetben szépen öltözött, tisztességesen beszélő, hitben álló ember vagyok, otthon meg úgy élem az életemet az asszonnyal, a gyerekekkel, a munkahelyen, mint egy világi ember, vagy még rosszabbul. Ez is képmutatás!

A képmutatásnak egyébként sok meghatározása van. Egyet ki tudunk vetíteni, így hangzik: Megtévesztő magatartás vagy megnyilatkozás, amellyel egy személy erkölcsi vagy anyagi haszonért nemes érzelmeket, nemes jellemet színlel. Ugye, ma nem arról beszélünk, hogy képmutatóskodunk anyagi haszonszerzésből, hanem arról beszélünk, hogy erkölcsi hasznot akarunk nyerni abból, hogy magunkról mutatunk valamit, amire a másoknak a reakciója az, hogy ó, te olyan szép vagy, te olyan csodálatos vagy, bárcsak én is úgy tudnék hinni, mint te! Ez úgy megalégít, hogy jaj, megdicsértek minket, megbecsülnek minket, elismernek minket! Ha nagyon nagy szükséged van rá, hogy ezt rendszeresen megkapd, akkor bajban vagy! Mert mi van akkor, ha nem kapod meg? Igazából ekkor mutatkozik meg az ember hite. Mi van akkor, ha nem becsülnek meg? Mi van akkor, ha nem tisztelnek? Mi van akkor, ha nem azt kapod, mint amit elvárnál? Összeroskadsz? Kiábrándulsz? Emberek elmentek így gyülekezetből és írogatják a Facebookra, hogy ott maradjál, ahol megbecsülnek téged és ahol nagyon szeretnek téged, és ahol az a fajta szeretet körbevesz, ami hú, de, hú, de!

Nem ez határoz meg minket, nem ez irányít minket, nem az alapján hozzuk meg a döntéseinket, hogy mások hogyan bánnak velünk, hanem az alapján, hogy Isten mit mondott. Az alapján vagyok itt, mert Isten azt mondta, hogy itt legyek, nem azért, mert ti szerettek engem és akarjátok, hogy itt legyek. Érted, ugye? Azért vagyok ezen a helyen, mert Isten iderendelt, és én Őhöz tartozom, hűséges vagyok hozzá, és pont, és nem hagyom el a helyemet, bárki bármit gondol. Mit tett volna Dávid, vagy mit tett volna József, vagy akár Mózes, ha így állt volna hozzá a dolgokhoz? Elvesztették volna a szolgálatukat, elvesztették volna az ajándékaikat, a jutalmaikat, mindent elvesztettek volna. Sokan vannak ma ebben a cipőben, világviszonylatban. De mi nem ezek az emberek vagyunk, ugye? A Máté evangéliumra lapozzál!

Máté 15,7–8. Egyszerű fordítás

7. Képmutatók! Ézsaiás helyesen prófétálta rólatok:

8. Ez a nép csak szájával tisztel engem, a szíve azonban távol van tőlem.

De jó, hogy ezt nem nekünk mondta Jézus, ugye, hanem azoknak a csúnya farizeusoknak. A csúnya, gonosz, rossz farizeusoknak. Azután a Máté 6-ban az 5-ös 6-os vers:

Máté 6,5–6.

5. És mikor imádkozol, ne légy olyan, mint a képmutatók, akik a gyülekezetekben és az utcák szegletein fennállva szeretnek imádkozni, hogy lássák őket az emberek. Bizony mondom néktek: elvették jutalmukat.

6. Te pedig, amikor imádkozol, menj be a te belső szobádba, és ajtódat bezárva, imádkozzál a te Atyádhoz, aki titkon van; és a te Atyád, aki titkon néz, megfizet néked nyilván.

Na, akkor most egy kicsit mélyebbre ásunk. Mindig képmutatás-e az, amikor valaki többről beszél, mint ami megvalósul az életében? Nem! Sokan itt nem értik igazából a lényegét, és nem értik a hitmegvallásoknak a súlyát, mert például, ha azt mondod, hogy én becsületes, tisztességes munkával gazdagodtam meg, miközben volt egy csomó fekete jövedelmed, be nem vallott jövedelmed, amivel megkárosítottál másokat? Ugye, ez egy képmutatás? De mi van akkor, ha azt mondod, hogy mindenre van erőm a Krisztusban, aki engem megerősít? Miközben néha úgy érzed, hogy fizikailag is, lelkileg is fáradt vagy és gyengének érzed magad, de te mégis azt mondod, hogy mindenre van erőm a Krisztusban, aki engem megerősít. Ez képmutatás? Nem! Ez a hit szava! Ez a hit beszéde! Ámen. Meg kell látnunk ebben a lényegét. A képmutatással kapcsolatban is sok minden úgy van, mint sok minden mással, hogy könnyebb észrevenni másokban, mint saját magunkban. Ahhoz, hogy saját magunkban le tudjuk ezt leplezni, kell egy figyelem, résen kell állni. Résen kell lenni ehhez!

Van úgy, hogy a gyülekezet maga a felelős azért, hogy a gyülekezetbe járó hívőkben eluralkodott a képmutatás. Mert kialakíthatunk egy olyan rossz tévhitet, hogy csak az a jó

keresztény, akinek soha sincsenek rossz napjai, mindig túlradóan boldog, sokmilliós fizetése van és luxusautója. Csak az a jó keresztény, akinek soha nincsenek megpróbáltatásai, mindig jó bizonyága van mindenről, soha nem látjuk őt levertnek, mindig olyan kiegyensúlyozott. Valóban én ezekben hiszek egyébként. De ha ez a mérce és ez a minta, és ezt a mintát csak úgy tudják követni emberek, hogy magukról ezt a képet mutatják, közben nincsenek ott, az micsoda? Az képmutatás! Nekünk nem ehhez a mércéhez kell emelnünk magunkat, hanem Isten mércéjéhez, ami egyébként sokszor magasabban van ennél, de legyél őszinte, egyenes, nyílt, becsületes. Sokszor azért nem kérnek imatámogatást vagy segítséget gyülekezeti testvéreink, mert akkor kiderül az, hogy valami problémájuk van. Nehogy megtudja valaki, hogy én ebbe a dologba kerültem! Nehogy kiderüljön rólam, hogy nem voltam hitben, vagy valamit eltévesztettem! Mekkora ostobaság ez! Mekkora butaság! Sokszor az emberek, amikor beszélgetünk, azért nem tesznek fel kérdéseket, mert a kérdésfeltevésükből kiderül az, hogy mit nem tudnak. Egyszerű dolgokat, és inkább meg sem kérdezik, hanem azt mutatják magukról, hogy ők mindent tudnak. Találkoztál már ilyennel? Hány és hány és hány ember próbált már rám is, és bizonyára más szolgálókra is hatást gyakorolni azzal, hogy mutatták, hogy ők milyen hitemberek, milyen szellemiek! Mondták az Igét, mondták a megváltásukat, a másik szavukkal meg ütötték ugyanazt, mert az ellenkezőjét mondták. De az a megnyilvánulás van bennük, hogy eladják magukat, hogy ők milyen szuperek! Nekünk nem kell ezt cselekedni! Nem kell ezt tenni!

Önmagában az, hogy egy tökéletes Istent kell nekünk a világ számára bemutatni, tökéletlen emberként, ez is már egy nagy kihívás. Egy tökéletes, hiba nélküli, szeplőtelen, csodálatos, értelemmel fel sem fogható – és lehetne itt a jelzőket sorolni – Istent mutassunk be, mint halandó testben élő emberek. Ő használ minket, anélkül, hogy elvárná azt, hogy tökéletesek legyünk.

Az önmagát becsapó ember a változás és a fejlődés ellen van. Ezért van az, hogy sok keresztény nem jut egyről a kettőre, vagy ötről a hatra, mert önmagát becsapja. Mert nem megfelelő a hitük, nem megfelelő az életük, és ezt nem merik beismerni maguknak. Egy álmvilágban élnek. Testvérem, legyél őszinte! Ha nem megfelelő a számodra az életed, ha nem megfelelő a számodra a boldogságod vagy a kapcsolataid, akkor nézz szembe vele és merj változtatni! Merj őszinte lenni magaddal, mert akkor lesz változás, ha valamit megváltoztatasz! Nem olyan bonyolult dolog ez, nem olyan bonyolult dolog hitben járni. Egyenesnek, őszintének, alázatosnak kell lenni! Isten elé is úgy járulunk, hogy őszintén kitarjuk a szívünket. Isten előtt nem lehet képmutatószkodni, csak mi, emberek vagyunk így. Istent nem lehet becsapni! Mondhatni azt, hogy a képmutatás szinte elkerülhetetlen dolog, mert mindig jobbnak szeretnénk magunkat mutatni vagy láttatni, mint ami a valóság. Takargatni akarjuk a hibáinkat, a tévedéseinket, a szennyünket, ó, csak senki meg ne tudja, hogy micsoda ostoba dolgot csináltam! Természetesen nem kell mindent kitergetni a nagyvilág számára, és ha elsóztad a levest, ne írd ki a Facebookra! Ha valakinek katasztrófa a házassága, akkor nem kell, hogy panaszkodjon erről senkinek, csak őszinte legyél magaddal, és kerülj hitbe! Kérdezd meg az Urat, hogyan lehet ezen változtatni? Hogyan tudok ebből a helyzetből kijönni? Mit kell tennem? Min kell változtatnom? Á, nem, a másik a hibás, neki kellene másképpen csinálni! Nem! Nem tudod a másikat megváltoztatni! Egy embert tudsz megváltoztatni ezen a földön, senki mást, csak egy embert: saját magadat!

Van valami, amit mindig meg tudsz változtatni és az a hozzáállásod. A hozzáállásodat mindig meg tudod változtatni. Tehát ott van rajtunk a nyomás, hogy takargatni akarjuk magunkat, jobbnak szeretnénk láttatni magunkat, és emiatt állandó kényszerként nehezedik ránk ez a képmutató magatartás, hogy azt mutatjuk magunkról, ami az elvárás. Ha a gyülekezet azt várja el, hogy a prédikátor igazán erős hitember legyen, akkor mindig ezt fogom mutatni! De más, amikor ezt mutatom, és más, amikor valóban ez vagyok. Érted a külön-

séget? Valóban hitember legyél, ne csak mutasd magadról, hogy az vagy! Halleluja! Csak nagyon komoly fegyelemmel és elhatározással tudunk változtatni ezen. Ámen és Ámen.

Na, megkaptátok a vödör hideg vizet mára! Köszönöm Istennek, hogy ezt elmondhattam! Legyen áldott az Ő neve, és dicsérjük Őt! Hiszem, hogy kaptatok valamit, nem mentek úgy haza, ahogy idejöttetek és senki nem értette félre, senki nem haragudott meg rám. Sőt, most még jobban szerettek, mint ez idáig, ugye? Istené legyen minden dicsőség! Dicsérjük az Úr Jézust!

*A függőleges vonallal jelzett igeversek más fordításból származnak.
A felhasznált bibliai versek a King James kiadás számozását követik.